

1729

2. Beh. af Lovf. om Søværnets Ordning.

1730

tallet i denne Sag, ere saa heldig stillebe, at den Lov, vi nu have, er ikke saa daarlig endda; vi kunne have ønsket den forbedret i enkelte Retninger, men den er ikke saa slet, at den ikke meget godt kan bruges, saa at, selv om de Herrer tilhøde flere Officerer og Underofficerer, selv om de gjorde noget Mere i Retning af Mandskabets Uddannelse, end de gjøre, maatte vi dog sige: Nei, ville de ødelægge Officersskolen — og vi betragte deres Forslag som ødelæggelse af Officersskolen —, betakke vi os for Deres Forslag til Forbedringer i andre Retninger. Naar der af et æret Medlem — jeg tror det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) — blev sagt: Bevis os, at det, vi foreslaa, er galt — jeg tør ikke sige, om det var hans Ord, men det var Meningen af de Yringer, der faldt — tillader jeg mig at mene, at Bevisbyrden paahviler dem, der ville indføre det Nye, og ikke dem, der ville holde paa det Gamle.

Berg: Jeg tror, at der fra Flertallets Side saavel ved den ærede Ordfører som ved andre ærede Medlemmer er ført det fornødne Bevis for, hvad der ligger i Forslaget om Søofficersskolen. De Herrer kunne saa meget, de ville, sige, at man vil ødelægge den, nei, det ville vi ganske vist ikke, men vi ville forandre den i Retning af at skaffe et endnu bedre Søofficerskorps, og maa dette være Maalet, saa maa vort Forslag bedømmes efter vor Hensigt med at naae dette Maal. Jeg bad ellers om Ordet for at henvende et Par Bemærkninger til min ærede Ven fra Skifted Amts 2den Valgtreds (Sagb). Han fremstillede sig selv som den, der talte med Mundkurv, og han tog sig meget smuk ud i denne Stilling. Dernæst talte han om Sagkundskab, hvor nødvendigt det var, at man for at udrette Noget i visse Stillinger maatte have forberedt sig dertil. Det glæder mig, at han gennem sine Overveielser kom til en Grindring, som hans egen Livserfaring kan sige ham Noget om, nemlig at man ogsaa kan komme til at due noget, naar man kommer ind paa en Sag, man føler Interesse for og deltager i med Iver og Kjærlighed, selv om man ikke er tagen dertil fra Barn af. Det ærede Medlems Hovedargument var Sagkundskaben, og jeg har ofte ved at høre det ærede Medlem lært Noget af ham, hvilket jeg nu føler Trang til at beridne. Det ærede Medlem har en overordentlig lykkelig Stilling. Han forskaar med den største Lethed at finde sin Plads i enhver Sag. Naar Noget har talt, som efter sin Stilling burde have Sagkundskab i den spe-

cielle Retning, hvorom der er Spørgsmaal, er det ærede Medlem strax færdig og staar da ganske paa den samme Side. Da jeg nu ikke har været saa lykkelig anlagt, har jeg havt Leilighed til i den lange Række af Aar, hvori jeg har været Rigsdagsmand, — det er nu paa tolvte Aar — at lægge Mærke til, hvor besynderlig en Modsigelse der Aar for Aar fremkommer i de Sagtyndiges Stilling til den samme Sag. Jeg har, for at jeg skal holde mig til denne Sag, opdaget, hvor overordentlig forskjelligt den samme Mand kan stille sig til det selv samme Spørgsmaal til forskjellige Tider, og hvis Forhandlingen ikke var saa vidt fremrykket, skulde jeg levere det ærede Medlem mange Eksempler, som kunde illustrere denne Sagtyndighed. Det har det ærede Medlem ikke opdaget; han har været overbevist om, at, naar de saakaldte Sagtyndige forsvare Noget, er det netop det, de altid have forsvaret, medens jeg derimod ved mine Overveielser og ved nøie at følge de Sagtyndige paa de Omraader, hvor jeg særlig har havt Interesse af at følge dem, i flere Aar har havt Leilighed til at opdage, at man umulig kan følge dem, medmindre man ofte vil komme i det Tilfælde at maatte gaa imod sig selv; men jeg har da tænkt som saa: Hvad er nu en Rigsdagsmands Pligt? Skal en Rigsdagsmand hvert Døgn rette sig efter de Sagtyndige, selv om de ere uenige? Jeg oplyste jo forleden, at det ærede Medlem maatte partere sig i flere Dele for i nærværende Spørgsmaal at kunne følge med de Sagtyndige, at han maatte give den ene Haand til den ene Side, den anden til den anden Side. Men naar det nu har været Tilfældet, har jeg sagt som saa: Som Rigsdagsmand har jeg ikke kunnet gaa den Vej, men saa har jeg forment, at jeg for at blive sagtyndig som Rigsdagsmand, for at votere som Rigsdagsmand, saavidt jeg skulde, i de Spørgsmaal, har maattet give dem en saa indgaaende Drøftelse, som mine Anlæg formaade, og derefter at dømme. Det ærede Medlem kommer langt lettere til sin Stilling med sin mageløse Lillid til visse Medlemmer, selv om de ere uenige, medens en Anden surt maa erhverve sig sit Standpunkt og saa bagefter høre det ærede Medlem, der har taget Mundkurv paa, sige, at man tager Sagen let og urgerer Noget, man ikke kan fastholde. Saaledes bære, tror jeg, de fleste Rigsdagsmænd sig ad, og navnlig de, der, som jeg, have faaet Mistanke om, at man ikke er i Stand til efter sin Overbevisning som Rigsdagsmand at følge den Kathetismus, som det ærede Medlem skriver op for os. Det ærede Medlem